

ANDREAS BURNIER

Het jongensuur

Uitgeverij Augustus
Atlas Contact
Amsterdam · Antwerpen

Eerste druk, 1969, bij Em. Querido's uitgeverij,
Amsterdam
Twaalfde druk, 2015

Copyright © 2003/2015 Erven Andreas Burnier en
uitgeverij Augustus, Amsterdam
Omslagontwerp en -illustratie Nanja Toebak
Vormgeving binnenwerk Sander Pinkse Boekproductie
Drukkerij Ten Brink, Meppel

ISBN 978 90 254 4513 3
D/2015/0108/912
NUR 301

www.andreasburnier.nl
www.atlascontact.nl

Ze lieten mij door. Ik durfde geen blindemannetje meer te spelen. In de zwembadpas van *Kees de jongen* ging ik verder naar het sportfondsenbad.

Op het bord bij de ingang zag ik, dat het het uur was voor de jongens. Een lange rij stond binnen voor de kassa. Ik ging erbij staan.

Met mijn korte haar en die lange regenjas zien ze het toch niet, dacht ik.

Zo was het. Ik kreeg een kaartje, liep mee door de vochtige gang waar vreemd geluid doorheen daverde. In het hokje, een zitplank neergeklapt voor de deur, niemand kon er in, was ik zeer tevreden.

In mijn zwarte katoenen zwempak liep ik naar het halfdiepe bad. Even keek ik naar mijn borst. Een dikke jongen, dacht ik geruststellend.

Nadat ik een rondje had gezwommen, kwam ik het water uit om naar het diepe bad te gaan.

‘Hé, wat doe jij hier?’ Ik werd staande gehouden.

‘Zwemmen.’

‘Het is nu niet voor meisjes. Je moet straks terugkomen.’

‘Ik heb een kaartje,’ zei ik, duwde de jongen opzij en ging weer te water.

Even later floot de badmeester mij eruit. De jongen stond naast hem, en er kwamen andere belangstellenden. Allemaal in zwembroeken, zag ik.

‘Ze moet eruit, ze is een meisje,’ zei de dikste jongen.

‘Je hoort het,’ zei de badmeester. ‘Je moet eruit. We hebben nu jongensuur. Dat zag je toch?’

Vernederd kleepte ik mij weer aan. De rotzakken. Straks zou ik aanbellen bij een huis.

‘Mevrouw, ik kom van het zwembad. De kleren van uw zoon zijn per ongeluk nat geworden. Hij vroeg of ik even een droge broek en zo voor hem wilde halen.’

'Ken je hem dan?'

'We zijn vrienden van school.'

Met die kleren ging ik me verkleden op de hei, even buiten de stad. Als ik er mijn meisjeskleren begroef, kon ik daarna als jongen leven. Wie me dan nog uit het zwembad durfde jagen...

Ineens herinnerde ik me de blikken van de badmeester en de jongens. Van mijn korte haren over mijn borsten naar het kruis van mijn zwarte badpak. De ploerten. Dan ging ik maar nooit meer zwemmen, of alleen in een land waar ze geen apart jongens- en meisjesuur hadden.

Langzaam liep ik door de straat in een moderne buitenwijk. Een voor een keek ik de huizen er op aan, of daar een jongen van een jaar of dertien zou kunnen wonen. Een jongen die nu niet thuis was.

'Mevrouw, uw zoon vroeg of ik even droge kleren voor hem wilde halen.'

'Wie ben jij?'

'Ik ben een vriend van hem.'

'Oh, kom dan maar boven.'

'Geeft u maar die korte en die lange broek mee, alstublieft. Dan kan hij kiezen wat hij wil aantrekken.'

Ik durfde toch niet aan te bellen.

Toen we terugkwamen na de oorlog, mijn vader en ik, stonden we eerst beneden in een trapportaal. Daarna liet mijn moeder, half huilend en verward pratend, ons bovenkomen. In een vreemde burgerkamer met geelhouten meubels ombelsde ze mijn vader. Ik stond in een hoek tussen de deur en de muurkast te wachten. Een blauwe alpinopet op mijn kortgeschoren haren, een lange blauwe gabardine regenjas tot ver over mijn knieën.

'Wie is die jongen?' vroeg mijn moeder ten slotte.

'Welke jongen?'